

GÜLİSTAN

Gül Kokulu Kalemler

Kültür – Sanat - Edebiyat

ANNEM

Anne, kulağa ne kadar hoş gelen bir kelimedir. İnsanda derin duygular barındıran anlamları vardır anne kelimesinin. En saf, en içten duyguları kapsar bünyesinde. Sadece kelime anlamı olarak değil yaşamın getirdikleriyle de ilgili olarak bir çok şeyi içinde barındırır.

Anne, seni doğuran, seni büyüten, senin üstüne tir tir titreyen kimsedir. Hani bir laf vardır "cennet annelerin ayakları altındadır" diye. Nasıl olmasın ki? Onları iki dünyada da en güzel yerlerle taçlandırmalıyız. Zira onlar olmazsa bizler çocukları olarak yolumuzu bulamayız ki. Bize hayatta neyin doğru, neyin yanlış olduğunu anlatan, öğreten anne değildir de kimdir? Başka cevap bulamıyorsunuz, değil mi? Ben de bulamıyorum. İşte kıymet bilinmesi gereken melek denilecek kişilere saygımızı sevgimizi her daim göstermemiz gerekir. Anne, bazen yalnızlığı paylaştığın kişidir. Bir kadını süsü püsü, makyajı değil anneliği güzelleştirir bana göre. En kıymetli görüntüsü, annelik şefkatini ne derece gösterebildiğidir. Anne, bana göre bir sanatçıdır, en güzel eseri de dünyaya getirdiği yavrusu. Ben annesiz evi ıssız geceye benzetirim. Hava kararınca yolunu bulmakta zorlanır ya insan, annesi olmayan evlerdeki çocuklar da yolunu bulmakta zorlanır gibi gelir bana.

Kıymet dedim ya hani. Sizler yeterince kıymet veriyor musunuz annelerinize? Eğer bu yazımı okuyorsanız ve anneleri yanlarında olan şanslı kişilerseniz, sorgusuz sualsiz annenizin yanağına kondurun bir öpücük. Verin ona dünyaları ve alın ondan en güzel buseyi.

Buse Nur TÜRKAY

AĞAÇ

Şu bahçedeki ağacı görüyor musunuz? İşte o benim. Allah veriyor toprağımı, suyum, güneşimi. Siz şu narin dallarımı kırmaktan başka ne yapıyorsunuz? Benim de canım var. Ben de canlıyım. Sizin parmağınız kesildiğinde canınız yanıyor da benim yanmıyor mu? Beni kesiyor, o da yetmezmiş gibi kağıt yapıp yerlere atıyorsunuz. Atıklarınız yüzünden boğuluyor, nefes alamıyorum. Oksijen üretip nefes almanızı sağlamaya çalışırken kimseye yetemiyor, yetemediğim gibi ben de insanlıkla birlikte ölüyorum. Sizi de beni de mutlu edecek o kadar güzel önerilerim var ki: Top oynayın altımda, dallarımın altında kitap okuyun, saklambaç oynarken gövdemi kullanın saklanmak için. Meyvelerimi yiyip vitaminlensin tüm çoluk çocuk. Neşeyle oynanan oyunları, kuş cıvıltılarını, altımda yapılan piknikleri özlüyorum. Sizi de bir çöp gibi kenara fırlatıp atsalar hoşunuza gider mi? Anlayın artık benim de canım yanıyor, ben de canlıyım..!

Seyda CIPLAK

TOPRAK

Kutsal bir varlık olan, sadık yariniz, toprağım ben. Toprak olmak zor diyorum kendi kendime. Ne bulduysanız attınız üzerime. Üzerimde o kadar çok ağırlık var ki artık kaldıramıyorum. Koca koca binalar diktiniz üzerime. Hangi yüzle başıma dikilip sebze meyve istiyorsunuz ki benden! Yağmur kardeşim, arada yardım ediyor da bazı atıkları sindirebiliyorum. Ya senelerce sindiremediğim plastik atıklarınız ne olacak? Bastığımız yerleri toprak diye geçtiğiniz, altında binlerce kefensiz şehidin yattığı, bir ekip misliyle aldığımız mukaddes bir varlık olan toprağım ben. Bir gün attığımız atıkların yanında veya şehitlerin yanında sizi de misafir edeceğimi unutmayın! Siz hangi tarafta yatmak istersiniz? Çöpler arasında yatmak hoşunuza gider mi?

Büşra ARKAN

Muhammed ARKAN

DÖRT MEVSİM İNSAN

**Dört mevsim gibidir insan hayatı,
Doğar, büyür, yaşar hayatını.
Anlatayım gelin size bunları**

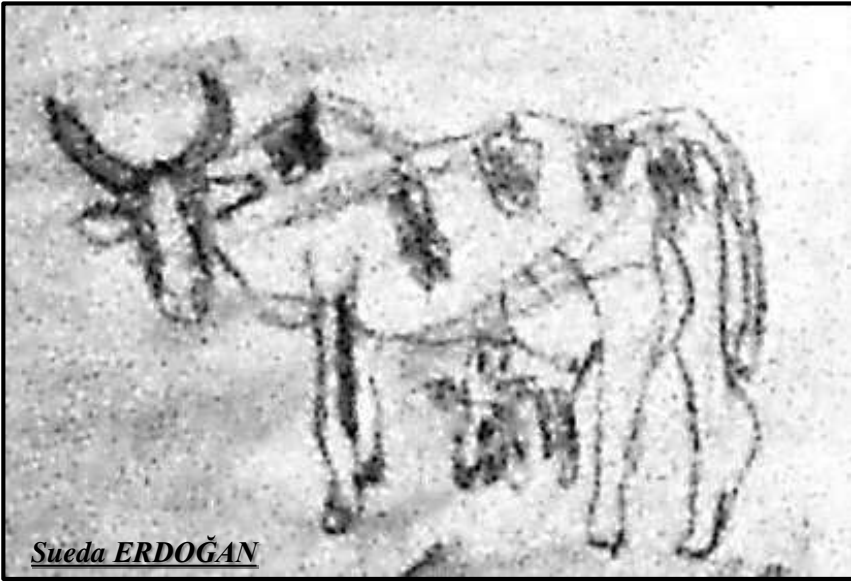
**Düşünsene ilkbaharı,
İnsan doğumunun tıpkısı
Genç, körpe her şey canlı
İlkbahar doğumun aynası.**

**Sıcak olur, yaz havası
Bol olur sebze meyvesi,
Andırır bilgili genç kafasını,
Yaz mevsimi gençliğin parıltısı.**

**Sonbaharda dökülür bitki yaprakları,
Yetişkiye benzer bitkin dünyası,
Evvelinde vardı çok başarısı,
Artık o da yaşlandı.**

**Kar gibi ak oldu kafası,
Kurudu bütün dalları.
Biliyor o da yaşlandı,
Dört mevsim insan hayatı.**

Sümeyye İpek METİN

MERHAMETLE GELEN ZENGİNLİK

Adamcağız kümesin az ilerisindeki çukura gizlenir ve nöbet tutmaya başlar. Kümesin etrafında bir hareketlenme sezer. Tavukların bir şeylerden rahatsız olduğu her hallerinden bellidir. Adam yavaş yavaş kümese yaklaşır. Kümesin yanında iki çocuk görür. Çocuklar belli ki tanınmamak için maske takmışlardır. Koşturmaca başlar. Adam çocukları bir çırpıda yakalar. Büyük bir kızgınlıkla çocukların maskesini çıkarır ve o an gördükleri karşısında donup kalır. Gördüklerine inanmak istememektedir. Tavukları çalan hırsızlar kendi çocuklarıdır.

YA GERÇEK OLSAYDI

Tüm aile, sonuçların açıklanmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Endişeli bekleyişin ardından sonuçların açıklanacağı gün gelmişti. Herkes olumlu bir şeyler duyabilmek umuduyla doktorun söyleyeceklerini bekliyordu. Doktor, Ali'nin durumunu anlatmaya başladı:

— Öncelikle herkesten sakın olmasını rica ediyorum. Oğlunuz Ali, çok ama çok hasta. Kendisi dünyada ender görülen tedavisi çok güç bir hastalığa yakalanmış. Çocuğunuz için elimizden geleni yapacağız ama durumu kritik görünüyor. Hayatının son günlerini iyi geçirmesini sağlayın!

Doktorun söyledikleri herkeste şok etkisi yaratmıştı. Aile yıkılmış ve öylece kalakalmıştı hastane koridorlarında. Abla Seda ise ne hissedeceğini tam olarak bilemiyordu. Kardeşinin durumuna üzülmesi mi, yoksa sürekli kıskandığı kardeşinden kurtulacağı için sevinmesi miydi? Aradan iki gün geçmişti. Ali, ailenin gözleri önünde günden güne eriyordu. Bir şeyler yapmak istiyorlardı ama kimsenin elinden bir şey gelmiyordu dua etmekten başka. Birden bir çığlık yankılandı hastane koridorlarında.

ANSIZIN ARALA KAPIYI

Yine yağmurlu bir gün sabahı,
Gel gündüzlerime ışık tut anne.
Kötü, yağmurlu günleri unuttur bana
Dayanamıyorum sensiz olmaya anne
Alışırın diyorlar bana,
Ama ben alışmak istemiyorum ki anne
Sen ol yanımda, sen tara saçlarımı, sen öp alnımı.
Sadece sen ol anne sadece seni istiyorum ben.
Kokun olmadan, ellerin olmadan nasıl yaşarım ki anne?

Adam için aslını öğrenmek için çocuklarını sorgulamaya başlar. Çocuklar korkudan ne diyeceklerini bilemez bir halde tir tir titremektedir. Çocuklardan biri üzerindeki korkuyu atıp konuşmaya başlar:

— Babacığım ne olur bize kızma. Şu tepenin ardındaki kulübede yaşayan fakir bir aile var. O tavukları, onlara götürmek için çalışıyorduk. Çok fakir ve çok açlar. Lütfen bizi affet!

Babanın o sert halinden eser kalmamıştır. Çocuklarına kızmıştır kızmasına ama o fakir aileye yardım ettiklerini duyunca kalbi biraz yumuşamıştır. Yine de çocuklarını uyarmaktan geri kalmaz:

— Beni iyi dinleyin yavrularım. Fakirlere yardım etmeniz çok güzel bir davranış. Biliyorsunuz ki bir zamanlar biz de çok fakirdik. Biz de komşulardan gelen yardımlarla geçinirdik. Onların halini çok iyi anlayabiliyorum. Babanızdan gizli bir iş yapmak üstelik tavuklarını çalmak hiç de hoş bir davranış değil! Böyle fakir bir ailenin olduğunu önce bana söyleseydiniz o tavukları çalmanıza gerek bile kalmazdı.

Çocuklar belli ki babaları kızacak diye babalarından bu durumu saklamışlardı. Baba ise bu olayı büyük bir olgunlukla karşılayıp çocuklarına gereken dersi vermişti.

Çiftçi, o günden sonra çiftliğin bahçesine bir kulübe yapımına başlamış. Kulübe biter bitmez o fakir aileyi çiftliğin içindeki kulübeye yerleştirmiş. Çiftliğin tüm işlerini beraber yapmaya başlamışlar. Bir merhamet zinciri şeklinde gelişen bu olaylar sayesinde büyük ve zengin bir aile olmuşlar. Gerçek zenginliği ise insanlara yardım ederek ve insanların kalplerini zenginleştirerek bulmuşlar.

Elif ÖZDEMİR

Anne ve baba çığlık sesine doğru koştu, gördüklerine inanmak istemiyorlardı. Oğullarının cansız bedeni abla Seda'nın kollarında yatıyordu. Anne ve babanın o iç sızlatıcı "yavrum" deyişi Seda'nın göz yaşlarına boğulmasına neden olmuştu.

Tam o sırada Seda yatağından sıçradı ve ne olduğunu anlamaya çalışırcasına esrarlı gözlerle etrafını süzmeye başladı. Tüm bu olanların bir rüya olduğunu fark etti. Yine de rüya olup olmadığını anlamak için doğru kardeşinin odasına gitti. Kardeşi Ali yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Derin bir oh...! çekti ve kardeşini sımsıkı sardı, onu öpüp kokladı. Kardeşi Ali ise büyük bir şaşkınlıkla ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Çünkü daha önce ablası onu hiç öyle sıkı sıkı sarıp, içten öpmemişti. Seda o günden sonra kardeşinin kıymetini daha iyi anlamıştı. Kardeşini üzmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Bu rüya Ali'nin rahata kavuşması için bir vesile olmuştu. Seda kendi kendine şu soruyu sormadan edemedi:

Bu olay, bir rüya değil de ya gerçek olsaydı?

Berna FERHATOĞLU

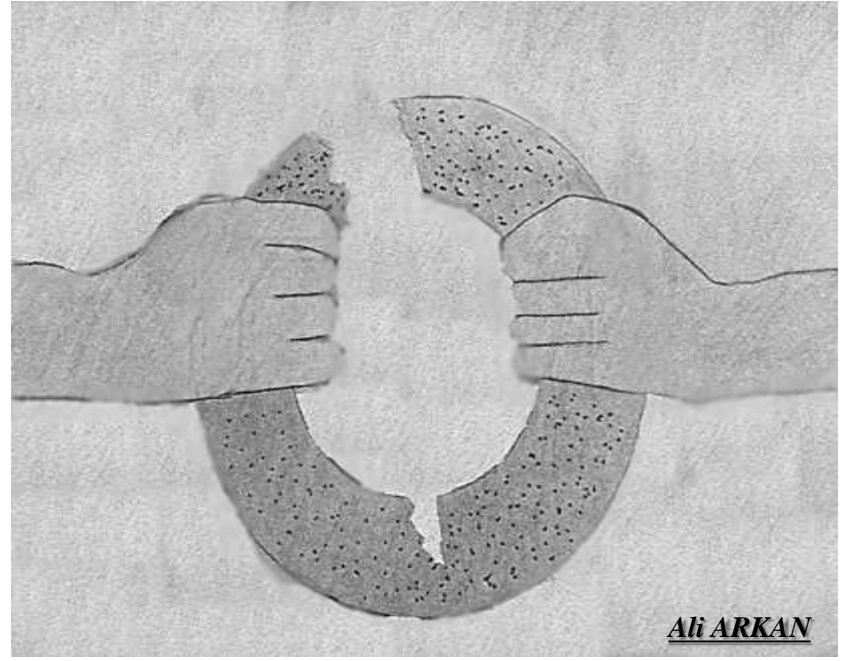
Sen yokken odam gül kokmaz oldu.
Nefesini hissedemeyince boğuluyorum anne,
Bir gün ansızın arala kapıyı ve gel yanıma
Bir öpücük kondur yanağıma,
Uyanayım kabus dolu gecelerden
Uyanayım karanlığın sinsi yanından.
Benim için artık sabahlar olmuyor anne,
Bir gülümsemeni görebilsem,
Dünyam aydınlanır yeniden.
Işık dolar gözlerim,
Yokluğun kor alev gibi sarıyor bedenimi,
Ne olur, ne olur gel anne!
Yokluğunla cezalandıracağına
Varlığınla hayat ver bana.

Buse Nur TÜRKAY

ÖLÜM SESSİZLİĞİ

Ölüm, gözlerimizin sonsuza kadar kapandığı ve hislerimizin son bulduğu zamandır. Herkes bir gün bu ölümü tadacaktır. Fakat hiç kimse ne zaman öleceğini bilemez. Sizin anlayacağınız ölüm ansızın yaşanacak bir şeydir. Aniden gelip vurabilir kapınızı.

Ölüm, sevdiklerimizi ister istemez arkamızda bırakır. Ya da sevdiğimiz bir kişiyi bizden aldığı yetmezmiş gibi beraberinde hüznü de getirir. Bu da yetmezmiş gibi içimizdeki acı asla ama asla sönmez. Her gün onun acısı ile yatıp kalkarız o acıyla beraber yaşarız. Her zaman içimiz yansa da mecburen bu acıya katlanmak zorunda kalırız. Ölüm bazen bir evlat, bazen bir anne bazen de baba acısıdır. Bir anne evladını askere gönderdiği zaman onun acısıyla yaşar ya işte biri öldüğünde de neredeyse aynı acıyı hissedersiniz. Çünkü o annede evladından bir haber alamaz ve ölen kişiden de bir haber alınmaz. Ne yazık ki bu da Allah'ın bir vergisidir. Ne de olsa bu can bize bir emanet. Bunu unutmamak gerekiyor. Çünkü biz insanlar hiç ölmeyecekmiş gibi yaşıyoruz, arka arkaya bir çok hata yapıyoruz. Ölüm yalnızlıktır, ölüm gözlerini hayata bir daha açamamaktır. Ölüm, bizleri ailemizden koparır ve çok derin bir iz bırakır hatta ömrünün sonuna kadar unutamayacağın bir iz bırakır. Ölümün geri dönüşü olmaz. Her birimiz beyaz bir kefen ile sarılacağız. İşte o beyaz kefenden çıkmak mümkün değil. Üstümüze toprak atılırken elimiz kolumuz bağlı duracağız. Bunu görmekte ölen kişinin yakınlarına çok acı verir.

Ali ARKAN

Evet üzülebiliriz belki ama geride kalanlar hayatlarına zor da olsa devam etmek zorundalar. Sonuçta hayat, her şeye ve herkese rağmen çok güzel. İşte bu yüzden bu hayatın kıymetini bilerek yaşamak her şeyden çok daha önemli.

Berrin YAZAL

ÖĞRENCİLERİMİZDEN VECİZ SÖZLER

Sevgi bir yapboz gibidir. İnsanları birleştirir.

Ahmet ÖZTÜRK

Güven bir serçe gibidir. Bir ürküttün mü, geri dönmesi mümkün değildir.

Berat ŞİMŞEK

Adalet bir teraziye benzer. Ne fazla koyar, ne de eksik.

Eda TOPÇU

Vefa tohum gibidir. Ne kadar ekersen o kadar alırsın.

Sümeyye İpek METİN

Bir yalan dostluk duvarını yıkmaya kâfidir.

Nurcan KATIRCI

Sevgi, insanları iyileştiren en mucizevî ilaçtır.

Şeyma TOPÇU

Sevgi, damarımızdaki kanımız gibidir. Akışı durduğu zaman yaşayamazsınız.

Rabia KAYA

Güven, bir teknenin dalga ile yaptığı savaştır, bir kere sarsılırsa dönüşü yoktur.

Umut DERİN

Sevgi ve muhabbetle büyüttüğümüz çiçek, en güzel çiçektir.

Fahriye ERDEMİR

Adalet dünyanın temelidir. O temel sarsılırsa dünya çöker.

Rukiye ÖZTÜRK

Belki dışardan harika görünmüyor olabilirim ama kocaman sevgimi size verebilirim.

Esra METİN

Anne kokusundan parfüm yapsalar keşke. Sanki annemize sarılmış gibi her zaman anne sevgisi koksak.

Ahmet OĞUZ

Kırık bir kalp, sökülmüş bir bez parçasına benzer. Aradaki fark kırılmış kalp iyi iplikle değil yalnızca sevgiyle düzeltilir.

Merve YILMAZ

Şefkat anne eli gibidir. Yüreğinden geçenleri eliyle hissettirir.

Kasım ÇIPLAK

Sağınıza solunuza iyi bakın. Belki en yakınınızın son umudunuzdur. Sevgiyle yaklaşın ona.

Gazi KATIRCI

Sevgi, kıyafet gibidir. Giydiğinde sıcak tutar insanı.

Kerem ŞİMŞEK

Zalimlere karşı zalim olmayalım ki bu dünya gerçek insanlık görsün.

Elif ERDEMİR

Dürüst olmak zor iştir. Çünkü bir insanın kalbini dürüstlükle sınırsak bir daha onu bulamayabiliriz.

Sümeyye İpek METİN

CANIM ARKADAŞIM

Zor günümde,

Hep yanımdaydın.

Bırakmadın beni,

Canım arkadaşım.

Ne olursa olsun,

Güvenden bana.

Hep doğruyu söyledin,

Canım arkadaşım.

Hiç kötü söz söylemedin,

İyiliği çok sevdim,

Arkadaşlığımızı bozmadın,

Canım arkadaşım.

Yalanla hiç işin olmadı,

Sevmedin kopya çekmeyi,

Herkese saygın sonsuzdu,

Canım arkadaşım.

Betülay ERDOĞMUS

Sude Naz ÖNAL

KELEBEĞİN ÖMRÜ

Merhaba, ben şu dünyada iki günlük ömrü olan kelebeğim. Tanıdınız mı? Aslında sadece benim değil belki sizin de iki günlük ömrünüz vardır. Nedense siz insanlar hiç ölmeyecekmiş gibi yaşıyorsunuz. Ben bile sizden daha çok hayatın tadını çıkardığıma inanıyorum. Çünkü biz kelebeklerin ne kadar yaşayacağı belli değil.

Bazılarımız bir gün, bazılarımız bir hafta, bazılarımızın da bir yıl ömrü oluyor. İşte tam da bu yüzden biz hayatın tadını daha çok çıkarıyoruz. Belki siz bizden daha fazla yaşayacaksınız, ya da biz kelebekler sizden daha fazla yaşayacağız. Bunu bilemeyiz. Onun için yarınımıza o kadar güvenmemeliyiz, onun yerine elimizde olanların kıymetini bilip zamanı çok iyi değerlendirmeliyiz.

Peki sizler ne yapıyorsunuz? Elinizdeki hayatı değerlendirmeyip, intihar ediyorsunuz, çok küçük bir olay için isyan ediyorsunuz, depresyona giriyorsunuz. Bunlar sizce doğru bir şey mi? Mesela geçen gün birisi gelip bana şu soruyu sordu "Hiç üzülüyor musun? Bizim senden daha fazla ömrümüz var, biz senden daha fazla şeyler göreceğiz, hayatı daha fazla yaşayacağız" dedi. Hiç düşünmeden ona şu cevabı verdim "Evet belki sizlerin bizden daha fazla ömrü var. Ama bu yaşayacağımız hayatın yeterince tadını alacak mısınız? Hiç bu hayatı doya doya yaşayabilecek misiniz? Ben yaşayacağım hayatı en güzel şekilde yaşamak için kıymetini bilerek yaşıyorum. Ve gerçekten şimdiye kadar kelebek olmaktan hiç yüksünmedim. Çünkü elimde olanlarla şımaracağıma, elimde az olan şeyle yetinir öyle yaşarım". Size ancak bu kadar söyleyebilirim. Önemli olan elimizde olanlar değil, elimizde olanların kıymetini bilmektir. Keşke sizlerde devamlı bulunduğunuz durumlardan şikayet etmeyip hayatı dolu dolu yaşayabilseydiniz. Hani söylemiştim ya kimin ne zaman hayata gözlerini kapayacağı belli olmaz bu hayatta, bir bakmışsınız benden de kısa yaşamışsınız.

Dost acı söyler. Umarım bu söylediklerim bir kulağınızdan girip diğerinden çıkmaz. Atı alan Üsküdar'ı geçmeden, siz dersinizi alın, sonradan pişman olmayın!

Fahriye ERDEMİR

KORKUYORUM

Korkuyorum anne
Mermi sesinden ,
Bir çocuk cesedinden
Baban öldü demelerinden.

Sokaklar neden sessiz?
Hiç kimseden ne bir iz...

Derken bir çığlık kopuyor
Bir baba ölüyor ,
Bir çocuk yetim kalıyor.

Eski günleri istiyorum anne!
Evimizin küçük bahçesinde,
Oynamak istiyorum yine.

Senin de gitmeden korkuyorum,
Anlasanıza ben bir çocuğum.
Korkuyorum artık!

Babam geri gelsin,
Bu eli silahlı adamlar gitsin!
Ve bu savaş bitsin anne...

Esmâ Nur ERDOĞMUŞ

GÜL

*Ah bir dilim olsa..!
Ah bir dilimiz olsa diyoruz,
Siz insanlardan çok mu şey istiyoruz?
Bize karşı duyarlı olup
Bizleri dinlemenizi bekliyoruz.*

Ben bir gülüm. Hani soldu diye bir köşeye fırlatıp attığınız gülüm işte! Daha goncaiken kopardınız dalımdan. Oysa benim de hayallerim vardı sizlerin hayalleri olduğu gibi. Yapraklarımla gürleyip mis gibi kokmak istiyordum. Daha bir bülbül bile dalıma konma şerefine erişememişti. Oysa bülbüle anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki benim. Bülbülüm bensiz ne yapacak şimdi? Durdurdu, sıkıntısını kime anlatacak? Ne olur acıyım artık! Beni koklayın, içinize çekin. Bırakın dalımda kalayım. Lütfen bulutlara da söyleyin güneşimi kapatmasın. Ondandır aldığım enerjiden mahrum bırakmasın ki rüzgarlar karşısında dimdik durabileyim, eğilip bükülmeyeyim. Sizden istediklerim inanın çok değil.

Mert ÖZBEK

MEKTUBUN HİKAYESİ

Bir mektubum ben. Gözyaşları ile dolu, bir annenin biricik evladına büyük bir sevgiyle yazdığı, askerdeki yavrusuna, "Kıvalı kuzum!" diye hitap ettiği, askerdeki oğlunun şehit haberini verip bir ana ocağını yangın yerine çeviren bir mektup. Yazarken gözyaşlarının mürekkebe karıştığı, küçük gibi görünen ama dev gibi bir yürekle yazılmış bir mektubum. Kapı kapı dolaşan, büyük heyecanlar yaratan, bir postacının elinde diyar diyar gezen bir mektubum. Sevenleri sevdiğine kavuşturan, yürekleri coşturan, engin denizlere koşturan bir mektup. Eskisi gibi değer görmek isteyen ancak teknoloji çağına yenik düşmeyi içine sindiremeyen bir mektubum işte!

Nisa ÖNAL

İMTİYAZ SAHİBİ

Bayar BAŞTUĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Suna AKYOL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sevcan İYCE

GÖRSEL DANIŞMAN

Eda ÇELİK

YAYIN KURULU

Ceyda ARZUMAN

OKUL ADRES TELEFON

GÜLDARPI İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Çubuk Güldarpi Mahallesi Çayyolu Sok.No:1

Çubuk/ANKARA 0312 827 14 44